

Hgy

A hangok egyfolytában suttogtak a fejében. Régebben csak néha-néha szólaltak meg, de most már szinte sosem hallgattak el. Még álmában sem szabadulhattott tőlük, és őszintén megvallva, többé már nem is akarta, hogy elcsituljanak. A hatalmas fekete sárkány oly régóta hallgatta már azokat a hangokat, hogy lényé részévé váltak, megkülönböztethetetlenek voltak a saját gondolataitól.

Az éjtündék el fogják pusztítani a világot...

A Forrás rossz kézbe került...

Senkiben sem bízhatunk. A titkaidat és a hatalmadat akarják...

Maligos elveheti, ami a tiéd...

Alexstrasza uralkodni akar feletted...

Nem jobbak a démonoknál...

Úgy kell bánni velük is, mint a démonokkal...

A hangok újra és újra ilyesféle dolgokat ismételgettek, kétszínűsége és árulásra figyelmeztették. Nem bízhatott meg senkiben, csak saját magában. A többieket mind megrontották az alacsonyabb rendű fajok. Elhatározását veszélyesnek

fogják tartani, és nem az utolsó reménysugárnak. Pedig más lehetőségük nem maradt már.

Neltharion ártalmas füstöt pöffentett maga elé, ahogy felhorkant a régi társak árulásán. Bár megvolt a hatalma a világ megmentéséhez, vigyáznia kellett: ha túl hamar felfedik tervét és szándékát, az nem lenne szerencsés.

Addig nem tudhatják meg a titkot, amíg változtathatnak a dolgokon, így döntött. Nem derülhet ki semmi, amíg nem hangzott el a varázsige. *Nem hagyom, hogy tönkretegyék a munkámat!*

Hosszú karmai összekarcolták a sziklapadlót, ahogy a barlangon áthaladva belépett szentélyébe. Lehetett a sárkány bármily nagydarab teremtmény, a kör alakú földmélyi teremben törpének látszott. Középen olvadt kőfolyó áramlott lomhán, és a falakban méretes kristályalakzatok csillogtak. Hatalmas sztalaktitok függtek a végzet kardjaiként a mennyezetről, alant pedig sztalagmitok meredeztek oly hegyesen, mintha csak arra várnának, hogy átdöfhessenek valakit.

Az egyik oszlop nem hiába várt. A sárkány tátott szájjal nézte, ahogy a kicsiny alak próbálja kiszabadítani magát a mellkasát átdöfő kőtüske rabságából. Tépett fekete és vöröspalást, s díszes aranyvértzet szilánkjai lógtak különös formájú mellkasáról. Magas, kecskeszerű szarvak meredtek felfelé a koponyájából, karmazsinvörös pofája megnyúlt, szintén kecskeszerűnek tűnt, szája széles és agyarakkal teli. Szemei a sötétség árcai, melyek azonnal megpróbálták beszippantani a behemótot, de rabul ejtőjének akaratával szemben esélytelenek voltak.

A karón kívül a szarvas alakot vaskos vasláncok is a barlang talajához kötötték. Ezeket a fekete hulló különlegesen szorosra húzta, felszegezte velük a démont a sztalagmitra, és szétfeszítve tartotta végtagjait.

A rab szája folyamatosan mozgott, mintha dühödten kiáltozna valamit, bár hangot nem adott. Ez azonban nem tartotta vissza az üvöltözéstől, különösen amikor meglátta, hogy a sötét alak megérkezik. A sárkány töprengett egy ideig foglya felett, azután kacsintott egyet.

A barlang hirtelen megtelt a teremtmény dühödt, csikorogó hangjával.

– ...Sargerás! Kiontja a véred! Kabátot varr a bőrödből! A húsdot a kutyák elé veti! A lelkedet üvegbe zárja, hogy örökké kedvére kínozhassa! Eljön...

Egy újabb kacsintással a sárkány elcsendesítette a foglyot. A démoni alak még így is tovább ontotta fenyegetéseit és trágárságait, míg végül a sötét behemót szélesre tárta hatalmas állkapcsát és rálehelte. Égető gőzfelhőbe burkolta rabját, aki haláltól remegve abbahagyta a szitkozódást.

– Tiszteletet fogsz tanulni a Földnek dicsőséges Őrzője, Neltharion jelenlétében – dörögte a sárkány. – Azzal a hódolattal fordulsz majd felém, amely megillet.

A démon hosszú hüllőfarka csapott egyet a felszegezett test alatti sziklára. Szája kinyílt, nyilvánvalóan újabb hangtalan káromkodásra.

Neltharion megrázta tarajos fejét. Többet várt az eredártól. A más világból jött Lángoló Légió e parancsnokait képzettnek tartották a seregtaktikában és a mágiahasználatban, így feltételezhetően értelmesebbek is voltak a többi démonnál. A sárkány jóval intelligensebb megnyilvánulásra számított egy ilyen teremtménytől, de ez az eredár lehetett volna bármelyik pokolfajzat is akár, egy a lángoló, félelmetes, faltörő kosnak vagy katapultlövedéknek használt, koponyafejű behemótok közül. Megvizsgált egy olyat is, mielőtt elfogta a hadurat, és nem talált több észet benne, mint egy sziklában, vagy talán még annyit sem.

De végül is nem azért küldte ki a rajt, és ragadta ki a démonokat a tomboló hordából, hogy beszélgessen velük. Nem, a rabok más célból kerültek a szentélyébe, egy nagyobb célból, amelyet sajnálatos módon, sohasem fognak megfelelően értékelni. Az eredár volt az utolsó, a legjelentősebb mindannyiuk közül. Veszélyes mágikus képességei jelentették a kulcsot Neltharion önként felvállalt küldetésének beteljesítéséhez.

– Itt az idő... – suttogtak a hangok. – Itt az idő...

– Igen – válaszolt Neltharion szórakozottan. – Eljött az idő.

Tenyérrel felfelé felemelte egyik hatalmas mancsát és összpontosított. Aranyszín aura lángolt fel a kézszerű végtag körül és oly fényessé növekedett, hogy még az elfogott démon is abbahagyta tirádáit, szótlánul figyelte Neltharion varázslatát. Szörnyű pofájára kiült az aggódó várakozás – nem számított semmi jóra.

A pöttöm korong ugyanolyan aranyszínben játszott, mint a fény, amely jöttét jelezte, de egyébiránt megdöbbenően egyszerű kinézetű darab volt. Könnyen elfért volna egy jóval kisebb teremtmény – például egy éjtünde – kezében is. A korong kicsi, jellegtelen aranyérmére hasonlított, lekerekített éllel és csillogó, még nem megfakult felszínnel. A szerény külső Neltharion tervezését dicsérte, aki úgy vélte, ahhoz, hogy feladatát ellássa, a talizmánnak egészen egyszerűnek, ártalmatlannak kell kinéznie.

A hadúr felé tartotta az érmét és hagyta, hogy az eredár lássa, mi vár rá. Azonban a démon egészen közönyösnek tűnt; a korongról a sárkányra nézett, pofájára gúny ült ki. Neltharion még örült is az értetlenségének – kedvére volt, hogy a hadúr nem ismerte fel a korong erejét. Ez azt jelentette, hogy másokat is megtéveszthet vele – mígnem túl késő lesz felfedni a tárgy lényegi valóját és célját.

A Föld őrőjének csendes parancsára az eszköz kecsesen felemelkedett a tenyeréről, egy pillanatra megállt a levegőben, majd a fogoly fölé lebegett. Ekkor először enyhe bizonytalanság ült ki a hadúr szörnyű pofájára. Miközben a korong lefelé ereszkedett, ő újfent hasztalan vergődésbe kezdett.

Az arany talizmán már a démon homlokán világított. Rövid, karmazsin villanás fűrdette vörös fényben az eredár képét – azután a korong belefórasztotta magát a húsába.

– Mondd ki! – sürgették a hangok. – Mondd ki a szavakat! Pecsételd meg a tettet!

A sárkány kegyetlen arcvonású, ajak nélküli pofájából olyan szavak törtek elő, melyek eredete nem a halandók világában keresendő. Akkora gonoszság árnyalta mindet, hogy még a démon is beleremegett a pusztá hangzásukba. Azonban úgy tűnt, a Föld őrője számára ezek voltak a legcsodálatosabb hangok, melyeket valaha is hallott, tökéletes zenei hangjegyek; a valahavolt legsötétebb istenségek nyelvének szavai.

Ahogy Neltharion elmondta a megfelelő szöveget, a korong újra felfénylett, és fénye ezúttal betöltötte a mérhetetlen csarnokot; minden szótaggal egyre ragyogóbb lett. Hirtelen fellángolt, mintha kigyulladt volna, bár tüze inkább volt mágikus energiából szőtt jelenség, mintsem az anyagi világban ismert tűz.

Az eredár szélesre nyitotta száját, amennyire csak tudta, és pofája hangtalan sikolyba merevedett. Rémisztően üres tekintetéből vér patakzott, és farkával örülten csapkodta a sziklatömböt. Oly dühödten tépte láncait, hogy béklyói ledörzsölték a húst csuklójáról és bokájáról, de nem szabadulhatott ki.

Azután a bőre bomlani kezdett, pikkelyes lett, lehámlott, vagy inkább szétporladva hullott le a rángó testről és a re-

megő pofáról. Mintha ezer éve halott lenne; hamuszerű darabokban hullott alá. Az amúgy is mélyen ülő szemek besüppedtek üregükben, a farok elszáradt. A hadúr pillanatok alatt pusztá csontketreccé vált a sebesen bomló zsigerek körül. A hátborzongató megpróbáltatás közepette végig sikoltzott – mert Neltharion és a korong nem engedte, hogy megnyugvást találjon a halálban –, ámbár a korábban rámondott csendvarázs miatt egy nyikkanás sem hallatszott.

Végül még a csontok is elbomlottak, porladni kezdtek és darabokra estek. Az állkapocs koppanva hullott alá, és a bordák csörömpölve követték. Iszonytató erejével a korongba zárt hatalom végül teljesen elemésztette a démon maradványait, és testének utolsó szilánkja is száraz porrá omlott. Nem maradt láb vagy kar vagy bármiféle csont a koponyán kívül.

A gonosz fény elhalványodott, a korábban a démont fogva tartó láncok üresen himbálóztak felfüggesztéseiken. Ahogy a szerető apa nyúl kedvenc sarja felé, a sárkány óvatosan, két karom hegye közé csippentve vette ki a talizmánt a homlokcsontból, és amint a korong elhagyta fészket, maga a koponya is porrá omlott. A szürke, elenyésző mennyiségű maradvány szétszóródott a padlón.

Neltharion csodálattal nézegette művét. Még csak halvány benyomásként sem érzékelte a korongban rejlő különleges erőket, de tudta, hogy azok ott vannak – és amikor eljön az idő, rendelkezésére állnak majd.

E gondolatokkal egy időben egy másik jelenlét érintette meg elméjét. A hangok hirtelen elhallgattak, mintha attól tartottak volna, hogy az idegen felfedezi őket. A Föld Őrzője azonnal elfojtotta imént feltört vágyait. Jól ismerte az

érintést; valaha barátjának hitte azt, aki gondolati úton megszólította, de már tudta, hogy benne sem bízhat meg jobban, mint a többiekben.

Neltharion! Beszélnem kell veled.

Mit kívánsz, kedves Alexstrasza?

A vörös úrnő magát az Életet képviselte, amely a világban, rajta és felette virágzik, s nem csupán e minősége, de lényéből adódó kecsessége és méltósága révén is tiszteletnek örvendett minden sárkány szemében.

Az éjtündék királynőjének palotája körül ismét veszélyes erők jelentek meg. Minél előbb döntenünk kell.

Ne félj, válaszolta Neltharion csillapítólag. Aminek meg kell történnie, az megtörténik majd.

Úgy legyen. De előbb beszélnünk kell. Mikor tudnál a leghamarabb eljönni a Csarnokba?

A Megtestesülések Csarnokának gondolatára a fekete sárkány halkán felsziszegett, vágyakozó tekintete a korongra siklott. Talán oda kellene mennie. A Csarnokban bármiről biztonságosan szólhattak, és a többiek már mind ott lehetnek, bár legutóbb Nozdormu nem jött el. Végül is, meg lehetne csinálni...

– Nem! Még ne! – szólaltak meg a hangok alig hallhatóan, háttérbe húzódva elméjében. – Az időzítésnek jónak kell lennie, vagy ellopják, ami a tiéd.

Nem engedhette meg, hogy ez megtörténjen. Most nem; már közel járt a diadalhoz.

Most nem, mondta végül a vörös sárkánynak, de hamarosan. És ígérem, hogy hamarosan minden megváltozik.

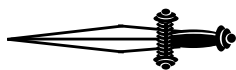
Így kell lennie, válaszolta Alexstrasza. Attól tartok, valóban minden meg fog változni.

A Sárkánykirálynő ugyanolyan gyorsan hagyta el a Föld Örzője tudatát, mint ahogyan érkezett. Neltharion eltűnődött,

hogy elejtett-e vagy sem bármit is, ami felfedheti tervét, de a hangok biztosították, hogy nem vétett hibát. Mindent nagyon-nagyon jól csinált.

Amikor magára maradt, szemmagasságba emelte a korongot, nézegette egy ideig, azután lángoló tekintetében elégedettség fojtotta el az örület szikráit, és visszaküldte az eszközt oda, ahonnan korábban megidézte. Oda, ahol elrejteti mindenki elől, még saját vére elől is.

– Hamarosan – suttogta, ahogy a talizmán eltűnt, és szörnyű pofája fogakkal teli vigyorra húzódott. – Hamarosan, ha már egyszer megígértem.

A hatalmas palota hegyekkel körbevett szakadék szélén állt, egy mérhetetlen nagy, zavaros tó felett, amelynek vize annyira sötét volt, hogy egészen feketének látszott. A mágikusan a szilárd kőbe ágyazott fák magas, csavaros tornyokat alkottak, amelyek úgy emelkedtek ott, mint félelmetes harcosok. A vulkanikus kőzetből épült falakat óriási indák és fagyökerek rögzítették egymáshoz, így erősítették meg azokat. Az alkotók hatalma egyszáz roppant nagy fát fogott össze, hogy megalkossa a főépület vázát, amelyre azután kövekből és indákból emeltek falakat.

Valaha a palota és környéke a világ egyik csodája volt, ám az utóbbi időben ez igencsak megváltozott. A legmagasabb torony félbetört, megfeketedett kősziklák és himbálózó indadarabok árulkodnak valamelyest magáról a néhai épületrészeiről ugyanúgy, mint a pusztító erőről, amely földre sújtotta. Bár ez önmagában még nem változtatta volna rémálommá a palotát; annál inkább mindaz, ami körbevette minden oldalról, kivéve amerről a baljós kinézetű tó uralkodott.

A korábban fenséges város, az éjtünde uralom csúcsa elterpeszkedett a vidéken és nem csupán uralta azt, de a részévé is vált. A magas lakhelyek természetes módon hatalmasra növekedett fákra, illetve fákból épültek, így csodálatos látképet teremtettek a palota köré. Valaha ilyen volt Zin-Azshari – öreg nyelven „Azshara Dicsősége” –, az Éjtünde Birodalom fővárosa. A nyüzsgő nagyváros, amelynek lakói minden este hódolattal adóztak szeretett királynőjüknek. Egészen a mézszárlás éjjeléig.

Zin-Azshari romokban hevert, és kiégett romjait kegyetlen pusztítás áldozatainak vére szennyezte. A tornyosuló fatöthonokat földig rombolták, és a talajba fúrt lakhelyeket teljesen betemették. A rémálomszerű táj felett sűrű, zöldes köd lebegett, a halál szaga még mindig ott terjengett – tetemek százai heverték érintetlenül és lassan rothadtak, amit még inkább lelassított és még groteszkebbé tett a dögevők teljes hiánya. Sem varjak, sem patkányok, de még csak férgek sem lakomáztak a feldarabolt és szétszaggatott testeken, minthogy ők is áldozatul estek a várost elpusztító mézszárlásnak, vagy felzabálták és elüldözték őket a túlélő kevesek.

Bár ilyen borzalmas vérontás nyomai vették körül őket, Zin-Azshari megkímélt lakói mintha mit sem vettek volna észre az egészből. A városban maradt magas, nyurga éjtündék úgy végezték mindennapi dolgaikat a palota körül, mintha mi sem változott volna régi normális életükhöz képest. Sötétlila bőrükkal és szertelenül színes talárjaikkal úgy néztek ki, mintha valamely nagy ünnepségre készülnének éppen. Még az erdőzöld vértzetben a mellvédeken posztoló, zord örök is oda nem illőnek tűntek, minthogy úgy néztek le az alatt elterülő mézszárszékre, hogy közben egy pillanatra sem felhősödött el a tekintetük. Egyetlen keskeny, hegyes állú arc sem tükrözött csüggedést vagy a legenyhébb bánatot.

Senki sem rettent meg vagy tartott a legapróbb mértékben sem azoktól a torz óriásoktól, amelyek a törmelék és a tetemek között járva túlélők és kémek után kutattak.

A Lángoló Légió felvértezett, démoni harcosainak százai kutatták át a néhai Zin-Azshari területét, s közben újabb százak masíroztak ki a palota magas kapuján, hogy csatlakozzanak a fővárost maguk mögött hagyó csapatokhoz. Az ő kezüktől dőlt romba a szépséges birodalom központja, és ha lehetőségük adódik rá, talán leigázzák az egész világot és mindenkit legyilkolnak útközben.

Többségük kilenc vagy még több lábnyi magassággal tornyosult még a nyurga éjtündék fölé is. Altestük különösképp soványnak tűnt, majd hirtelen szélesedett ki a mellkas felé. Szörnyű vonásaikkal leginkább agyaras koponyákra hasonlítottak, felül méretes szarvakkal és a vidéket éhesen kémlelő, vérvörös tekintettel. Többségük zömök, hegyes aljú pajzsot és izzó buzogányt vagy kardot hordozott, vértezetük dühödt, zöldes árnyalatú lángokkal égett, de nekik e tűz nem okozott sérülést. Felgárok. A Lángoló Légió fő tömegét jelentő démonfaj tagjai.

Felettük – hasonlóképpen lángoló szárnyakkal repülve – a Végzethozók tartották szemmel a láthatárt. Egyébiránt hasonlítottak földhöz kötött rokonaikhoz, kivéve a magasságukat és a tekintetükben megcsillanó fejlettebb értelmet. Úgy köröztek Zin-Azshari felett, mint a zsákmányra leső keselyűk, néha egyikük-másikuk irányt mutatott az alant keresgélőknek és odaküldte őket, ahol még rejtőzködhetett valaki vagy valami.

A felgárok mellett a Légió más ördögi teremtményei is vadásztak a túlélőkre, többségük természetes, iszonytató, négylábú szörnyeteg, kutyára vagy farkasra emlékeztető alkattal. Pikkelyes förtelmek, durva szőrrel a hátukon, főként a gerinc mentén, és nemcsak tömzsi orrukkal, de két inas, szívó-

korongban végződő csápjukkal is a szemetes talajt szaglász-
ták. Az ördögkutyák túlzott mohóságtól hajtva rohangáltak a
vesztőhelyé vált városban, néha megálltak, hogy megszag-
lásszanak egy-egy megcsonkított holttestet, kiszippantsák a
mágikus energiákat egy-egy otthagyt varázslatos tárgyból.

Mindeközben a palota legdélibb tornyában csendesebb,
ám nem kevésbé iszonytató jelenet játszódott le. Bent az Elő-
kelők – ahogyan az éjtündék királynőjének közvetlen szolgál-
latában álló varázslókat nevezték – köre hajolt egy a padlóba
vésett, hatszögletű mintázat fölé. Kifinomult hímzéssel díszí-
tett, türkizsín talárjaik csuklyáját fejükre húzták, s ezüstös,
pupilla nélküli szemük kivételével arcuk sötétségbe burkoló-
zott. Tekintetüket nyugtalanító, vöröses csillogás árnyalta.

Az éjtündék a mintázat fölé hajoltak, újra és újra elmor-
molták varázslatuk nagyszerű szavait. Köröttük romlott, zöl-
des aura terjengett, s egyenesen a lelkükig hatolt, de nem
megrontotta, inkább megerősítette a korábbi erőfeszítések-
től már megtört testüket. Akik a múltban bármiféle gyenge-
séget mutattak, azokat úgymond eltávolították a csoportból.
Csak a legerősebbek maradtak, csak ők szóhették újra a söt-
tét szövevényt, melyet egyszer már megalkottak, melyet egy-
szer már elveszítettek, s melyet az alant elterülő tó táplált.

– Gyorsabban! – csikordult egy rémálomszerű alak hang-
ja a zölde fénybe burkolt kör mögött. – Ezúttal be kell fe-
jeznetek!

Az iszonytató külsejű démon négy lábon lépett előbbre,
széles, karmos kezeit lelógatta maga mellett, bőrszárnyait
magára hajtogatta, amitől úgy nézett ki, mintha hosszú, élő
kabátot viselt volna. Fatörzs-vastag hullófarkával türelmet-

lenül csapott a padlóra, megrepesztette vele a szilárd követ. Békaszerű feje szinte a mennyezetet érte, ahogy elhaladt az útjából bölcsen félreálló felgárok között – hogy jobb rálátása nyíljon az eseményekre. Feje tetejétől egészen a zömök patáig lefutó, zöld lángokból álló tűzsörénye, minden földrengető lépésénél felszikkasztott.

Súlyos, szőrtelen szemöldöke alatt ugyanaz a bomlászöld fény áradt rosszindulatú tekintetéből, mellyel pislogás nélkül szemlélte a sötét csoportképet. Ám e tekintetben más is rejlett; nem csupán gonosz kegyetlenség, de félelem is sejlett ott. Hűvös, kiszámított félelmet ízlelgetett legbelül, mert annak inkább terjesztéséhez szokott, mintsem érzéséhez. Bár nem mutatta ki, végtelenül nyugtalanította a dolog. Parancsot kapott urától és hibázott, pedig korábban sohasem történt ilyesmi. Ő még sohasem hibázott. Ő, Mannorot, a Legnagyszerűbb kiválasztott parancsnokainak egyike.

– Nos? – mordult rá a szárnyas szörnyeteg a varázslókra.
– Megint le kell tépnem valamelyikötök fejét, szánalmas kis férgek?

Egy sebhelyes éjtünde, aki az örök erdőzöld vértetét viselte, meg mert szólalni:

– Nem fogja megengedni, hogy újra ilyet tégy, nagyuram.

Mannorot a senkiházihoz fordult, bűzös lehelete végigmosta a sisakos katona hosszúkás arcát.

– Nagyon panaszkodna úrnőd, ha úgy döntenék, hogy a te fejedet adom neki, Varo'then kapitány?

– Minden bizonnyal – válaszolt az éjtünde anélkül, hogy bármiféle érzelem kiült volna az arcára.

A démon kinyúlt egyik húsos kezével, mely több mint elég nagy volt ahhoz, hogy átfogja vele Varo'then kapitány fejét és sisakját. A karmos ujjak körbevették a tündét – azután vissza-

húzódtak. Mannorot urának rendelkezése szerint az éjtündék királynője és a számára fontosak érinthetetlenek, értékesek a Lángoló Légió istenének. Legalábbis egyelőre.

Varo'then volt az egyik, akinek Mannorot végképp nem árthatott. A királynő főtanácsosa, Xaviosz halálával a kapitány lett Azshara összekötője. Amikor a dicsőséges úrnő nem óhajtotta fenséges jelenlétével kitüntetni a teremben dolgozókat, akkor az őrkapitány vette át a helyét. Mindent, amit látott vagy hallott, azt szabatosan közvetítette úrnőjének, és az alatt a rövid idő alatt, amikor Mannorot meg tudta figyelni a királynőt, el kellett ismernie, hogy nem csupán üresfejű liba, aminek oly sokan képzelik. Tekintetében ravaszságot sejtett, amit erőtlenségű tűnő megnyilvánulásai jól elrejtettek, bár mégsem olyan jól, hogy a „mennyei” parancsnok ne vegye észre. A démon kíváncsi volt, hogy ura mit szándékozik tenni a királynővel, amikor végül átlép erre a világra. Ha átléphet egyáltalán erre a világra.

A kapu, mely arra a másik helyre vezet, a világok és dimenziók közötti birodalomba, ahol a Lángoló Légió bolyongott őrjögő megszállásai között, összeomlott egy mágikus támadástól. Ugyanezen támadás során tört félbe a torony is, amelyben az Előkelők dolgoztak azelőtt. Mannorot még mindig nem tudta, hogy pontosan mi történhetett, de a pusztítás néhány túlélője szerint valamely láthatatlan ellenség jelent meg közöttük, aki többek közt a kancellárt is lemészárolta. A szörnyparancsnok élt a gyanúval, hogy a láthatatlan behatoló már rég lerázta az utána küldött vadászokat, így inkább csak az értékes kapu helyreállítására törekedett – ha egyáltalán még helyreállítható volt.

Nem, gondolta. Nincs helye kétségnek. Újra meg kell nyitni.

Azonban a mintázat felett lebegő, tüzes energiagömb még nem adta jelét semmiféle résnek vagy hasadéknak, amely

abba a másvilági dimenzióba vezet. Az agyaras behemót hiába meredt rá szinte folyamatosan, nem érezte a végtelent, nem érezte ura mindent elborító jelenlétét. Semmit sem érzett, és a semmi hibát jelentett, ami a Lángoló Légióban egyenlő volt a halálnál is rosszabb végzettel.

– Gyengülnek – jegyezte meg Varo'then kapitány udvarias hangsúllyal. – Ismét el fogják veszíteni a varázslatot.

Mannorot maga is látta, hogy a katona igazat beszél. Morogva nyúlt ki akaratával és kezdett maga is varázsmunkába. Erőszakos betolakodása a folyamatba egy pillanatra megrázta az Előkelőket, de Mannorot átvette az uralmat a csoport felett és megtámogatta erejüket.

Ezúttal sikerülnie kell! Sikerülni fog! gondolta. Vezérlete alatt a varázslók olyan erővel dolgoztak, mint egyszer sem azelőtt, Mannorot határozott elkötelezettsége szinte tébolyult erőfeszítésre korbácsolta őket. Vörösés árnyalatú szemek elkerekedtek, és testük rázkódott az egyszerre fizikai és lelki megterheléstől.

Mannorot zordan vigyorgott a makacs energiagömbre, ami ellenállt minden változásnak, elutasította, hogy megnyíljon és utat engedjen a Légió urának. Sárga izzadságcseppek ütköztek ki a démon bőrén, széles, békaszerű szájában hab gyülemlett fel. Bár a hiba következtében elszakadt a Legnagyszerűbbtől, bizonyos volt benne, hogy valamiképpen mégis elnyeri büntetését. Senki sem menekülhet Sargerás haragjától.

Ezzel a gondolattal eltelve még dühödtebben feszítette meg akaratát, és kitépett az éjtündékből minden hatalmat, amit tudott. A körből nyögések hangzottak fel. Hirtelen mélységes sötét pont jelent meg a tüzes gömb közepén. Azon keresztül, valahonnan a távolból egy hang érkezett és töltötte be Mannorot elméjét, egy hang, mely ugyanolyan ismerős volt, mint a sajátja.

Mannorot! Te vagy az? Nem Sargerás hangja szólt.

Igen, válaszolt a démon kelletlenül, hasonlóképpen csak gondolatban. *Az út újra nyitva áll.*

Túl sokáig vártunk. Hűvös, mérlegeléshez szokott hangszín, amitől még a nagy hatalmú parancsnok is összébb húzta magát. *Csalódott benned.*

Megtettem mindent, ami lehetséges! védekezett Mannorot, mielőtt a józan megfontolás figyelmeztette volna, hogy ostobaság az ellenkezés.

Teljesen meg kell nyitnod az utat. Ellenőrizni fogom, hogy végül sikerült-e vagy sem. Készülj a jöttömre, Mannorot! Indulok hozzád.

Ezzel egy időben a feketeség szétáradt a gömb belsejében, majd hatalmas ürességgé változott a mintázat felett. A kapu nem teljesen olyan volt, mint korábban, amikor az éjtündék először megalkották; ezúttal ama másik birodalom lakói is segítettek a megerősítésében. Már nem omolhatott össze magától.

– Térdre! – üvöltött fel Mannorot. A még mindig az uralma alatt álló varázslók nem tehettek semmi mást, minthogy azonnal engedelmeskedtek. A jelenlévő felgárok és tünde katonák egy hosszú pillanattal később követték őket. Még Varo'then is gyorsan letérdelt.

Utoljára a hatalmas démon ereszkedett térdre, de ő tette ezt a legnagyobb hódolattal. Amennyire Sargerástól rettegett, közel annyira félt az érkezőtől is. *Készen állunk a fogadásodra,* informálta a másikat a tudati kapcsolaton keresztül. A padlón tartotta tekintetét. Ha ellenszegülésnek értelmezhető, akkor bármely egyszerű kis cselekedet – legyen bármennyire jelentéktelen – a kínokkal terhes véget jelentette. *Mi méltatlanok várjuk érkezésed, Arkhemón.*

Kettő

Malfurion világa, az éjtündék által ismert világ, úgymond megszűnt létezni, Kalimdor kontinensének középső része lepusztult síksággá változott. Minden irányban terjeszkedve, a démonok szabadjára eresztett haraggal pusztították az öntelt és kimerült éjtünde civilizációt. Százak, talán ezrek heverték holtan, és a Lángoló Légió kérlelhetetlenül nyomult tovább.

Egyedül Suramar és környéke maradt biztonságosnak nevezhető; a nyugat vált a szörnyű invázióval szembeni ellenállás központjává. A dicsőség részben magát Malfuriont illette, minthogy ő törte meg az Előkelők ama varázslatát, amely elzárta a Végtelen Forrást a palotán kívül maradt éjtündéktől, illetve ő zárta be a kaput, melyen keresztül a démonok érkeztek. Szembeszállt Xaviosszal, a királynő kancellárjával és az Előkelők vezetőjével, majd hősieles küzdelemben megölte.

Mindeközben a Feketebástya-erőd ura és az éjtünde erők parancsnoka, Hollócsőr Kartalosz sereget toborzott és ellencsapást mért a démoni hordára. Így a fővárostól nyugatra megtisztították ugyan a birodalmat, de csupán annyit ér-

tek el, hogy a démoni csapatok máshová összpontosították erőiket. Zin-Azshari visszafoglalását a napkelte és a kimerültség megakadályozta, így a másvilági horda nem vesztette el központját. Úgy tűnt, az éjtünde ellencsapás után is elegendő szörnyeteg maradt ahhoz, hogy tovább dúlják Kalimdor más részeit.

Visszatérve a druidára; ugyan Hollócsőr nagyúr elismerte tettét az összegyűlt vezérek előtt, de Malfurion nem érezte magát akkora hősnek. A harc során Xaviosz többször is kijátszotta, és csupán társainak közbelépése tette lehetővé, hogy felülemelkedjen a gonosz főtanácsadón, illetve tanítója segítségével kellett, hogy ne vesszen oda maga is.

Amúgy is undorodván a várostól, az ifjú éjtünde gyakran kiment a még érintetlen Ga'han-erdőségbe. Itt kereste a magányt, hogy megnyugtassa lelkét és – hibáit felismerve és kissé eltúlozva – druida ismereteinek gyakorlására használjon minden szabad pillanatot, amelyet nem rabolt el tőle a parancsnoki tárgyalások sokasága. A Hollócsőr nagyúr által összetrombitált had indulni készült – nyilvánvalóan a főváros felé, de még semmit sem tisztáztak egyértelműen. A Lángoló Légió oly sok helyre eljutott már, hogy a nemes serege éveken keresztül vándorolhat majd erre és arra, vívhatja a csatákat anélkül, hogy bármiféle haladást érne el. Hollócsőr összehívta a legjobb stratégákat, hogy kijelöljék a lehetséges útvonalakat, amelyek döntő győzelemhez vezethetnek, és emellett elég gyorsak is – mert minden tétovázással töltött nap újabb ártatlan életekbe kerül.

Valamilyen gondolatsor mindig elterelte Malfurion figyelmét. Homlokán barázdák jelentek meg, ahogy erőlködve küzdött belső békéje megleléséért, közben jól tudta, hogy az erőlködéssel csak feszültségét növeli. Mélyet sóhajtott és előlről kezdte az egész meditációs gyakorlatot. Ezúttal el-

méje lassan eléggé lecsillapodott ahhoz, hogy érzékelje a levelek susogásában rejlő szavakat, a fák beszédét. Ha akarta, szólhatott az erdő lakóival, de akkor és ott megelégedett annyival, hogy hallgatja a széllel szálló szavakat. Az erdőben másképpen telt az idő, és ezt leginkább a fák tükrözték. Tudtak a háborúról, de egészen elvont módon beszéltek róla. Bár megéreztek és megértették, hogy más erdőket természetellenes lények dúltak fel, a vigyázó erdei istenségek még nem adtak okot a Ga'han fáinak, hogy igazán elszomorodjanak. Ha veszély közeledik, azt biztosan időben tudni fogják.

Nyugalmuk megrendítette Malfuriont. A Lángoló Légió nyilvánvaló fenyegetést jelentett minden életre, nemcsak az éjtündék voltak veszélyben. Azt megértette, hogy az erdő miért őrzi még mindig nyugalmát, de a természet védelmezőinek tétlenségét egyszerűen képtelen volt elfogadni. Hová lett Khenariosz és a többiek?

Amikor először kereste a druidák ösvényeit, az ifjú mélyen belovagolt a Suramar melletti erdőségbe. A mitikus fél-isten után kutatott, maga sem reménykedve a sikerben. Végül mégis rálelt Khenarioszra, illetve az istenség magához szólította és elvezette evilági szentélyébe. Ez már önmagában is elég meglepő volt, de amikor azt is felajánlotta, hogy tanítványául fogadja a fiút, Malfurion nem hitt a fülének.

Így lett Khenariosz, az erdők ura a fiatal éjtünde tanítója és idővel jó barátainak egyike. Malfurion megtanulta tőle, hogyan lépjen be a Smaragd Álomba, a halandók álmainak táptalajt adó másik valóságba, és hogyan idézze meg a természet erejét és szellemeit a misztikus druida varázserő nevében. Végül e tanítások segítségével győzte le Xavioszt és tette tönkre az Előkelők varázsmunkáját. De vajon miért nem fordította csodálatos hatalmát Khenariosz és a többi természeti istenség a kétségbeesett ellenállók megsegítésére?

– Ha! Gondoltam, hogy itt leszel. – A sajátjáéhoz hasonló hang azonnal felfedte az érkező kilétét. Feladva a benső harmónia keresésére irányuló törekvését, a druida felállt és barátságosan köszöntötte testvérét. – Miért keresel? – kérdezte azután.

– Miért ne? – Mint mindig, ikertestvére most is szorosan összefogva viselte éjkék haját. A rangjához illő talár helyett bőrnadrágot és nyitott mellényt húzott, mindkettő fekete, hasonlóan magas szárú csizmájához. A mellényre tűzve kis jelvény függött éppen a szíve felett, amelyre lila gyűrűbe foglalt, ébenfekete madárfejet véstek. Az öltözék új volt, és akár egyenruha is lehetett volna. A jelvény Hollócsőr Kartalosz – Illidan újdonsült patrónusa – házának pecsétjét ábrázolta.

– Hollócsőr nagyúr bejelentést tesz alkonyatkor, testvérem. Korán kellett kelnem, hogy megtaláljalak és időben visszavigyelek. Számítanak a jelenlétedre.

Mint az éjtündék többsége, Illidan is aludni szokott napközben. Malfurion kitanulta ennek ellenkezőjét, hogy hatékonyabban használhassa a természeti világot átítató, rejtett erőket. Való igaz, a druida utakat eleinte még éjjelente tanulmányozta, de a nappal volt az az idő, amikor népe és a Végtelen Forrás közötti kapcsolat meggyengült, a természet jótékony szellemei azonban megerősödtek. Ez azt jelentette, hogy mindig déltájban volt legkisebb az esély arra, hogy egy-egy druida varázs a Forrásból merítsen erőt, és így Malfurion ahhoz kötődve tanulja ki a varázs használatát. Később hozzászokott a nappali életmódhoz, és már jobban is érezte magát fényben, mint sötétben.

– Hamarosan amúgy is indultam volna vissza – válaszolta Malfurion, és azzal el is indultak a hátasok felé.

– Rosszul jött volna ki, ha nem vagy ott. Hollócsőr nagyúr nem tűr semmiféle rendbontást vagy késlekedést, külö-

nösen azoktól, akik nélkülözhetetlenek a terveikhez. Épít rád, Malfurion, de ezt te is jól tudod.

Bár ösvényeik a mágia tanulásában ellentétes irányba haladtak, mindkét testvér tehetséges volt abban, amit választott. Miután Illidan megmentette egy démontól, a Feketebástya-erőd ura a személyes varázslójává nevezte ki. Olyan posztra, amelyet általában a Holdórség egy idősebb tagja, az éjtündék valamelyik mágusmestere tölt be. Ezután Illidan is jelentős szerepet játszott abban, hogy megállították a démonok előrenyomulását, mi több – vezetőjük halála után – átvette a jelen lévő holdőrök irányítását is, és igen hatékonyan használta fel a varázslók hatalmát a behatók ellen.

– Időnként ki kell mennem Suramarból – ellenkezett Malfurion. – Bezárva érzem magam. Nem érzékelem az erdőt.

– Suramar épületeinek felét élő fákból formálták ki. Mi a különbség?

Hogyan is magyarázhatta volna el Illidannak azokat az érzeteket, melyek napról-napra egyre erősebben ostromolták lelkét? Minél mélyebbre merült a mesterségébe, annál érzékenyebbé vált a világ minden alkotóelemére. Kint az erdőben már szinte folyamatosan érezte a nyugalmat, amely a fákból, a kövekből, a madarakból, mindenből áradt felé. A városban csak elsatnyult, szinte őrült kisugárzását érezte mindannak, mit népe megmunkált. A természetesen növekedett fákból mesterségesen kialakított lakóhelyek lettek, a földet és sziklát átformálták és megfaragták, hogy kedvükre alakítsák az elfoglalt területet. Mind ezen változások következtében az egész környék már nem volt természetes, de nem volt elég mesterséges sem ahhoz, hogy el lehessen választani a természettől. A növények magukba fordultak, gondolataik és érzéseik zavarossá váltak. Képtelenek voltak megérteni önmaguk kevert lényét, és ez